

A Kozmosz sebe

Válasz a Móser Zoltán küldte lyukas falevéltre

Az őszhatalmú időtől kihívó üzenet érkezett,
 sarjadás-erejű válasz rá a képzelet;
 kaptam egy talányos – virágtól, fától? – levett,
 Biblia-lapok közt imádságossá aszalt, szívforma levelet:
 milliárdból egyetlenként önmaga,
 nincs hozzá hasonló, csak hasonlata,
 közepén viseltes űr a folt,
 mint szívburkon golyó ha áthatolt,
 szűziség szűk bejáratán ha átütött,
 miként csirakopja konok ősrögöt,
 megidéz ávosok vezényelte sortüzet
 - ó, ezek a ruszki tankok mögött lappangó vacak-bátrak! -,
 előtte még, hogy zármakélyben csillagvizsgálója a szabadságnak
 csak kivágott-cimerű zászló lehet,
 s a magyar életfa lombjába vackolódo Hold
 nem éjszakát szül, virradat, amit kihord,
 a vitorlát bontó Haza zátonyról nem zátonyra érkezett,
 mert nem bitókról lopta le a kötélzetet,
 e cirkli-terebélyű növényi seben
 átduhhan a molekuláris tisztaság, mint a hó,
 s a Szentlélek is átszáll könnyeden,
 a Máriás lobogókkal suhogó,
 bár bennünk minden pika a Kossuth-cimerig ér,
 eszünket búsítja eszme, de erünkben felvidul a vér,
 s újra kigyúl a fáklyaüszök, mert az ország mégse a kárhozat hona,
 nem ferde gerincet sugall a dőlt keresztű Szent Korona.
 Vagy csupán a férgek hada rágta ki az utat
 a Nagyistennek, ki szánva minket ide néz, és sírva mulat,
 mert csak Ő sejtí, mint dönti el, szabadságunk annyi maradt-e még,
 mint e lyukon át ránkderengő kerek ég.

Budapest, 2006.